

בש"פ 7073/15 - אמג'ד הייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7073/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: אמג'ד הייב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט הבכיר ז' הווארי) במ"ת 44205-03-15 מיום 13.10.2015

תאריך הישיבה: י"ג בחשוון התשע"ו (26.10.2015)

בשם העורר: עו"ד סיגל עפרוני

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט הבכיר ז' הווארי) אשר הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים בעניינו נוכח הפרת תנאי מעצרו.

1. נגד העורר ושניים אחרים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע והסתייעות ברכב לביצוע פשע (ת"פ 44166-03-15; להלן: כתב האישום). לפי כתב האישום, העורר והאחרים קשרו קשר לבצע שוד במכולת בקריית שמונה ולשם ביצועו הצטיידו באביזרים שונים לרבות מוט ברזל שבו

אחז העורר. העורר ניגש למכולת בצוותא עם נאשם אחר, שם ביקשו השניים מהמוכר שימסור לידיהם את הקופה. לאחר שזה השתהה הכה אותו העורר בידו באמצעות מוט הברזל והשניים נמלטו מהמכולת עם הקופה אל רכב שבו המתין הנאשם הנוסף. במקביל הוגש נגד העורר והאחרים כתב אישום לבית משפט השלום בקריית שמונה בעבירות של התפרצות וגניבה. בתמצית, נטען בכתב אישום זה כי העורר והאחרים פרצו למלון בצומת יסוד המעלה וגנבו משם מספר רב של מסכי טלוויזיה, שאת חלקם מכרו לאחר מכן לאנשים שונים (ת"פ 46933-03-15; להלן: ההליך השני).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 17.5.2015 הורה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט הבכיר ז' הווארי) על מעצר העורר במעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח ערבים נוספים. במסגרת החלטה זו צוין כי כל הפרה של תנאי מעצר הבית תביא למעצרו המידי של העורר. המשיבה הסכימה למעצרו של העורר בתנאים אלה גם בבית משפט השלום בהליך השני. בית המשפט שדן בהליך זה (כב' השופטת ר' שפילברג כהן) נתן ביום 18.5.2015 להסכמה זו תוקף של החלטה והורה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בתנאים שפורטו בהחלטת בית המשפט המחוזי. ביום 12.7.2015 נתן בית המשפט המחוזי תוקף של החלטה להסכמת הצדדים שלפיה יינתן למשיב "חלון התאוררות" יומי בן שעתיים.

3. ביום 31.8.2015 - בעודו נתון במעצר בית - נעצר העורר בחשד לביצוע עבירות רכוש. ביום 7.9.2015 הגישה המשיבה כתב אישום נוסף, שלישי, נגד העורר בבית משפט השלום בקריית שמונה המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית; החזקת נכס חשוד כגנוב; שיבוש מהלכי משפט; ואיומים (ת"פ 12077-09-15; להלן: ההליך השלישי). לפי כתב אישום זה, ביום 31.8.2015 הגיעו שוטרים לסביבת ביתו של העורר בעקבות תלונה שהגיש דודו. בשלב זה הבחין אחד מהשוטרים בעורר משליך ארנק מעל לדוד השמש בביתו (להלן: הארנק). על פי כתב האישום, ארנק זה נגנב כמה ימים קודם לכן מרכבו של בעליו. בהמשך, לאחר שעוכב העורר בתחנת המשטרה, החל הוא להשתולל ואף השמיע באזני השוטרים איומים שלפיהם בכוונתו לירות בדודו בראשו.

4. ביום 29.9.2015 הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצר העורר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני. לטענת המשיבה, לאחר שנעצר העורר במעצר בית בפיקוח אלקטרוני הוא ביצע עבירות פליליות שבגינן נעצר ביום 31.8.2015 כמתואר לעיל. עוד נטען כי העורר הפר את תנאי מעצר הבית בהזדמנויות רבות. ביום 8.10.2015 הוגשה בקשה שנייה לעיון חוזר שבה נטען כי ביום 7.10.2015 נעצר העורר לאחר שקרע ביום 2.10.2015 את רצועת האזיק האלקטרוני מרגלו.

5. ביום 13.10.2015 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה והורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים בעניינו. בית המשפט ציין את טענת העורר כי ההפרות המיוחסות לו הן הפרות "טכניות" הקשורות לבעיות במערכת האיזוק וקבע כי עיון בגיליון האיזוק מלמד כי מקצת מההפרות עלו על 20 דקות. עוד צוינה עובדת קריעת האזיק מרגלו של העורר; והאירועים שבגינם הוגש נגד העורר כתב האישום נושא ההליך השלישי. נוכח כל אלה נקבע כי מעשיו של העורר מלמדים על כך ש"הוראות ואזהרות בית משפט זה אינן מהוות מורא עבורו"; וכי הוא מעל באמונו של בית המשפט ולפיכך אינו ראוי למתן אמון נוסף. לבסוף עמד בית המשפט על כך שהמשיבה נהגה בשיהוי קצר בהגשת בקשה זו, ברם מקורה ככל הנראה בכך שהבקשה הוגשה בתחילה בטעות לבית משפט השלום. בנסיבות העניין נקבע שאין בכך כדי להשפיע על ההחלטה בדבר מעצרו של העורר.

6. מכאן הערר שלפניי. לטענת העורר, מקורן של ההפרות המיוחסות לו בבעיות טכניות. העורר מדגיש כי רק

שלוש מבין ההפרות המיוחסות לו נמשכו למעלה מ-20 דקות; וכי רק במקרה אחד נבדקה השאלה אם מדובר בבעיה טכנית על דרך שיחת טלפון לביתו - שלה השיב במהירות. העורר גורס כי קריעת האזיק מקורה בכך שעת שעבד במתחם בית הוריו - שבו הוא נתון במעצר בית - נתקל במוט ברזל אשר גרם לשבר בסוגר האזיק שעל רגלו. לדבריו, משאירע הדבר יצר מיד קשר עם מנהל הפיקוח האלקטרוני ודיווח על האירוע; תוך כמה דקות הגיע לביתו נציג; והתקלה תוקנה בשעות הצהריים על ידי טכנאי. עוד לדברי העורר, לא היה מקום לכך שבית המשפט יחס משקל לכתב האישום בהליך השלישי בעניינו, בשל כך שלא הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים בהליך זה.

המשיבה סבורה כי דין הערר להידחות. לדבריה, האירועים המיוחסים לעורר כעולה מכתב האישום בהליך השלישי מהווים הפרה משמעותית של תנאי מעצר הבית בפיקוח אלקטרוני. לטענתה, העורר אינו מכחיש כי החזיק בארנק - שנקבע כי הוא נכס חשוב כגנוב - בעת שהיה עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני. עוד נטען, בנוגע לאירוע קריעת האזיק, כי אין זה סביר כי האזיק האלקטרוני נשבר או נקרע עקב היתקלות אקראית של העורר במוט ברזל, ולעומת זאת סביר יותר כי העורר ניסה "ללמוד את האזיק" או להסיר אותו.

7. לאחר שהאזנתי לטענות הצדדים בכתב ועל פה מצאתי כי דין הערר להידחות. כידוע, הפרת תנאי שנקבע לחלופת מעצר מקימה עילת מעצר עצמאית (סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). ככלל, מקום שנאשם ששוחרר לחלופת מעצר - ובעניינו, למעצר בית בפיקוח אלקטרוני - הפר את האמון שרחש לו בית המשפט, יתקשה בית המשפט ליתן בו פעם נוספת את מידת האמון שעמדה ביסוד שחרורו לחלופה (בש"פ 8112/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (14.12.2014); בש"פ 525/13 פלח נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (31.1.2013)). נקודת המוצא לדין אפוא היא החלטת בית המשפט המחוזי מיום 17.5.2015 שבה ציין בית המשפט כי הוא משחרר את העורר לחלופת המעצר "לא ללא התלבטות [...] תחת תנאי שחרור כבדים יותר" והתרה בו לעמוד בתנאי מעצר הבית. בהחלטה זו ציין בית המשפט המחוזי ברחל ביתר הקטנה כי "מובהר בזאת למשיב 3 [העורר - ע' פ'] כי לא תינתן לו כל הזדמנות נוספת, וכל הפרה ולו הקלה ביותר של מעצר הבית, תביא למעצרו המידי". העורר לא שעה לאזהרה זו. בית המשפט המחוזי קבע כי מעיון בתיק החקירה נושא ההליך השלישי עולה כי הארנק שזרק העורר הוא ארנק גנוב; וכי לאחר שעוכב על ידי השוטרים השמיע באוזניהם איומים ממשיים שלפיהם הוא מתכוון לירות בדודו. משכך קבע בית המשפט כי העורר ביצע הפרות לכאורה של תנאי מעצר הבית, לרבות מעשים פליליים לכאורה, תוך מעילה באמון שרחש לו בית המשפט. העורר לא הצביע על טעם טוב לסטות מקביעות אלו. על רקע זה, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלפיה אין ליתן בו אמון שלא יפר את התנאים האמורים פעם נוספת אם ישוחרר ממעצרו.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"ד בחשוון התשע"ו (27.10.2015).

ש ו פ ט